

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 24 PŽ-8/2020-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Gorane Aralice Martinović, predsjednice vijeća, Kamelije Parać, sutkinje izjaviteljice i Maje Bilandžić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKO MIROVINSKO OSIGURANJE d.o.o., OIB 80983571963, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnik Vlatko Bukovac, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Penezić i partneri d.o.o. Zagreb, Strojarska 22, protiv tuženika TANKERSKA PLOVIDBA d.o.o. u stečaju, OIB 48966440834, Rušćica, Rušćičkih žrtava 45, kojeg zastupa stečajna upraviteljica Marijana Božić (pravni slijednik FELIKS d.o.o. iz Slavonskog Broda, odnosno REGULACIJA d.o.o. Vukovar), radi utvrđenja osporene tražbine, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1042/2019 od 27. studenog 2019., u sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1042/2019 od 27. studenog 2019.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Trgovački sud u Zagrebu je u točki I. utvrdio postojanje tražbine drugog višeg isplatnog reda tužitelja i stečajnog vjerovnika Hrvatsko mirovinsko osiguranje d.o.o. Zagreb prema tuženiku i stečajnom dužniku Tankerska plovdba d.o.o. u stečaju, sa sjedištem u Rušćici, u iznosu od 20.632.362,83 kn. U točki II. naloženo je tuženiku da naknadi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 448.750,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama u roku osam dana.

Protiv navedene presude žalbu je podnio tuženik. Presudu pobija u cijelosti iz svih žalbenih razloga. Predlaže da ovaj sud preinači presudu i odbije tužbeni zahtjev, podredno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tužitelj nije dao odgovor na žalbu.

Tuženikova žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08,

123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je ona pravilna i zakonita.

Predmet spora je iznos od 808.863,75 EUR na temelju Ugovora o prodaji dionica dioničkog društva „Hidroput“ Sisak sklopljen između tužitelja i prednika tuženika, odnosno sada utvrđenje da prvotno utužena glavica zajedno sa zateznom kamatom, kao i troškovima parničnog postupka zajedno s kamatom, predstavljaju tražbinu drugog višeg isplatnog reda tužitelja i stečajnog vjerovnika prema tuženiku i stečajnom dužniku u iznosu od 20.632.362,83 kn.

Nije sporno među strankama da je tužitelj s pravnim prednikom tuženika sklopio ugovor o prodaji dionica društva Hidroput d.d. Sisak 13. ožujka 1997., da cijena iz tog ugovora nije otplaćena u cijelosti zbog čega je ostao dug u iznosu od 808.863,75 EUR te da su tuženik i Kriško 10 d.o.o. sklopili ugovor o prijenosu neotplaćenih i otplaćenih dionica društva Hidroput d.d. Sisak 24. srpnja 1997.

Sporno je između stranaka je li tužitelj pristao na Ugovor o prijenosu neotplaćenih dionica (čl. 3. Ugovora između tuženika i Kriško 10 d.o.o. ugovoreno je da Kriško 10 d.o.o. preuzima dug), te je li Kriško 10 d.o.o., u vrijeme kada je tužitelj navodno pristao na preuzimanje duga, bio prezadužen.

Iz spisa proizlazi da je tužitelj podnio tužbu 26. travnja 2002. protiv tuženika Feliks d.o.o. Slavonski Brod u kojoj navodi da su tužitelj, kao prodavatelj, i tuženik, kao kupac, zaključili 13. ožujka 1997. Ugovor broj 13/97 o prodaji 22.546 dionica dioničkog društva Hidroput Sisak, po ugovorenoj cijeni od 2.260.000 DEM kojim se tuženik obvezao ugovoreni iznos platiti na način da 30% ugovorenog iznosa od 678.000,00 DEM plati 60 dana po potpisivanju ugovora, a preostali iznos od 1.582.000,00 DEM plati u 20 jednakih uzastopnih mjesečnih rata, po rati 79.100,00 DEM, uz godišnju kamatu od 15%. Navodi kako je do dana podnošenja tužbe tuženik uplatio iznos od 730.402,71 DEM. Kako je tuženik došao u zakašnjenje, tužitelj je predlagao donošenje presude kojom traži isplatu od 3.043.524,15 DEM, odnosno po fiksnom tečaju EUR od 1. siječnja 2002. iznos od 1.556.129,19 EUR u protuvrijednosti u kunama prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja. Podneskom od 17. veljače 2010. postavio je eventualno kumulirani tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika Kriško 10 d.o.o. Topolovac.

Trgovački sud u Zagrebu donio je presudu broj P-4999/2004 od 13. srpnja 2010. kojim je odbijen tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika Tankerska plovidba d.o.o., a prihvaćen tužbeni zahtjev u odnosu na Kriško 10 d.o.o.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske presudom broj PŽ-2168/12-3 od 18. prosinca 2013. preinačio je prvostupanjsku presudu na način da je prihvatio tužbeni zahtjev i u odnosu na tuženika.

Tijekom postupka rješenjem broj P-4999/04 od 6. veljače 2014. utvrđen je prekid postupka u odnosu na Kriško 10 d.o.o. budući je on brisan iz sudskog registra.

Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem broj Revt-82/14-4 od 7. rujna 2016. prihvatio je reviziju tuženika i ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-2168/12-3 od 18. prosinca 2013. te vratio predmet drugostupanjskom sudu na ponovo suđenje.

Rješenjem prvostupanjskog suda broj P-4999/04-85 od 20. lipnja 2017. utvrđen je prekid postupka u odnosu na tuženika budući je nad njime otvoren stečajni postupak. Rješenjem broj P-4999/04-87 od 31. srpnja 2017. postupak je nastavljen i predmet dostavljen drugostupanjskom sudu.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske presudom broj PŽ-5686/2017-2 od 29. studenog 2017. potvrđuje presudu prvostupanjskog suda broj P-4999/04 od 13. srpnja 2010. u točki I. izreke kojom je odbijen tužbeni zahtjev u odnosu na pravnog prednika tuženika.

Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem broj Revt-89/2018-7 od 13. ožujka 2019. prihvatio je reviziju tužitelja i ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-5686/2017-2 od 29. studenog 2017. u cijelosti i presudu prvostupanjskog suda broj P-4999/2004 od 13. srpnja 2010. u dijelu koji se odnosi na tužitelja i Tankerska plovidba d.o.o. u stečaju, te je predmet vratio na ponovno suđenje.

Dakle, u postupku koji je prethodio reviziji utvrđeno je da su tužitelj i tuženik sklopili ugovor o prodaji dionica društva Hidroput d.d., Sisak 13. ožujka 1997., da cijena iz tog ugovora nije otplaćena u cijelosti zbog čega je ostao dug u iznosu od 808.863,75 EUR te da su tuženik i Kriško 10 d.o.o. sklopili ugovor o prijenosu neotplaćenih i otplaćenih dionica društva Hidroput d.d., Sisak 24. srpnja 1997.

Sporno je između stranaka je li tužitelj pristao na Ugovor o prijenosu neotplaćenih dionica te je li Kriško d.o.o. u vrijeme kada je tužitelj navodno pristao na preuzimanje duga, bio prezadužen.

Prema čl. 446. st. 1., 3. i 5. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO), dug se preuzima ugovorom između dužnika i preuzimaoca, na koji je pristao vjerovnik. Pretpostavlja se da je vjerovnik dao svoj pristanak ako je bez ograde primio neko ispunjenje od preuzimaoca, koje je ovaj učinio u svoje ime. Ugovor o preuzimanju duga ima učinak ugovora o preuzimanju ispunjenja sve dok vjerovnik ne bude dao svoj pristanak na ugovor o preuzimanju duga, a i ako on odbije dati pristanak.

Tužitelj osporava da bi se on suglasio s preuzimanjem duga, a tuženik se poziva na ispravu od 28. listopada 1997. (str. 267. spisa) iz koje proizlazi da je tužitelj pristao na preuzimanje duga od strane Kriško d.o.o. Tužitelj osporava da bi tu ispravu potpisao zakonski zastupnik tuženika.

Pravilna je ocjena prvostupanjskog suda da isprava od 28. listopada 1997. ne predstavlja suglasnost za preuzimanje duga, jer tu ispravu nije potpisala osoba ovlaštena za zastupanje tužitelja. Ispravu je potpisao netko „u.z.“ („u zamjenu“) za direktora Mladena Strukana, koji je bio osoba ovlaštena za zastupanje u sporno vrijeme prema izvratku iz sudskog registra. Tuženik tijekom postupka nije dokazao da bi osoba „u.z.“ imala suglasnost direktora

za potpisivanje, niti to proizlazi iz isprave da bi bilo svima jasno i vidljivo temeljem čega druga osoba potpisuje „u.z.“ (temeljem neke odluke, punomoći, pravilnika o unutarnjem ustrojstvu ili sl.) za osobu ovlaštenu za zastupanje. Ne može se primijeniti niti čl. 446. st. 3. ZOO-a, prema kojem se pretpostavlja da je vjerovnik dao svoj pristanak na preuzimanje duga, ako je bez ograde primio neko ispunjenje od preuzimaoca, koje je ovaj učinio u svoje ime, jer u ovom slučaju nije sporno da tužitelj nije od Kriško 10 d.o.o. primio nikakvo ispunjenje.

Nadalje, prema čl. 448. st. 1. i 2. ZOO-a je određeno da preuzimanjem duga preuzimalac stupa na mjesto prijašnjeg dužnika, a ovaj se oslobađa obveze, ali, ako je u vrijeme vjerovnikova pristanka na ugovor o preuzimanju duga preuzimalac bio prezadužen, a vjerovnik to nije znao niti je morao znati, prijašnji dužnik ne oslobađa se obveze, a ugovor o preuzimanju duga ima učinak ugovora o pristupanju duga.

Ovaj sud prihvaća zaključak prvostupanjskog suda da je Kriško d.o.o. u vrijeme kada je tužitelj navodno pristao na preuzimanje duga, bio prezadužen, zbog čega bi ugovor o preuzimanju duga imao učinak Ugovora o pristupanju duga, a obveza prijašnjeg dužnika ne bi prestala (čl. 448. st. 2. ZOO-a).

Naime, definicija prezaduženosti regulirana je odredbom čl. 4. st. 5. Stečajnog zakona, prema kojoj je dužnik prezadužen ako njegova imovina ne pokriva postojeće obveze.

S obzirom na to da je temeljni kapital društva Kriško 10 d.o.o. iznosio 25.300,00 kn, te nije imao ni imovine niti prihoda u vrijeme sklapanja Ugovora s tuženikom o prijenosu neotplaćenih i otplaćenih dionica Hidroput d.d. Sisak od 24. srpnja 1997., koje navode tužitelja ni Kriško 10 d.o.o. niti tuženik tijekom postupka nisu osporili, a pri tom je Kriško 10 d.o.o. preuzeo dug tuženika u visini od preko 3 milijuna DEM (čl. 5. st. 1. Ugovora od 24. srpnja 1997.), niti je nakon uplate od strane tuženika 21. listopada 1997. isplaćeno tužitelju 30% po Ugovoru broj 13/97, bilo kakvih drugih uplata tužitelju temeljem ugovora 13/97, bilo od Kriško 10 d.o.o. bilo od tuženika, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da je Kriško 10 d.o.o. bio prezadužen jer njegova imovina nije pokrivala postojeće (preuzete) obveze.

S obzirom na sve navedeno, pravilna je ocjena prvostupanjskog suda da se u konkretnom slučaju radi o pristupanju dugu. Kod pristupanja dugu prema čl. 451. ZOO-a treći (Kriško 10 d.o.o.) stupa u obvezu prema vjerovniku (ovdje tužitelju) pored dužnika (ovdje tuženik). Dakle, tuženik kao dužnik i dalje ostaje u obvezi.

Analizirajući i ocjenjujući razloge sadržane u obrazloženju pobijane odluke, u odnosu na žalbene navode, a sve u vezi s relevantnim zakonskim odredbama, utvrđenje je drugostupanjskog suda da njima tuženik nije uspješno osporio prosudbe i utvrđenja prvostupanjskog suda koji je, u zakonito provedenom postupku, pravilnom primjenom materijalnog prava, pravilno i zakonito prihvatio tužbeni zahtjev u cijelosti. Prvostupanjski sud je na utvrđeno činjenično stanje, koje nije proturječno ispravama u spisu, valjano primijenio materijalno pravo.

Pobijana presuda sadrži valjane i vrlo jasne i detaljne razloge o odlučnim činjenicama, pa razlozi navedeni u obrazloženju te presude jasno daju odgovor na žalbene navode o tome na temelju kojih dokaza i sudačkih uvjerenja je tužbeni zahtjev prihvaćen.

Navodima svoje žalbe tužitelj nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude. Žalitelj u žalbi ponavlja navode koje je iznosio tijekom prvostupanjskog postupka, te iznosi neargumentirane žalbene razloge kojima ne dovodi u pitanje zaključke i utvrđenja prvostupanjskog suda.

Kako je prvostupanjski sud valjano obrazložio pobijanu presudu, uključujući i odluku o parničnom trošku protiv koje tuženik nije iznio nikakve primjedbe, žalbu je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a valjalo odbiti kao neosnovanu i prvostupanjsku presudu potvrditi.

Zagreb, 12. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Gorana Aralica Martinović

Dokument je elektronički potpisan:

GORANA ARALICA
MARTINOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:

24-02-2020
12:34:13

DN:

C=HR

O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Z.5.4.97=#130D48523937333439333636353139

L=ZAGREB

S=ARALICA MARTINOVIĆ

G=GORANA

CN=GORANA ARALICA MARTINOVIĆ

Broj zapisa: 17893-dcbaf

Kontrolni broj: 055f5-f54b4-7eca8

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=GORANA ARALICA MARTINOVIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.